

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στο σχέδιο νομου "Κύρωση διεθνούς συμβάσεως: Περί της προστασίας των παραγωγών φωνογραφημάτων εναντίον της μη επιτρεπόμενης αναπαραγωγής των φωνογραφημάτων τους που έγινε στη Γενεύη στις 29 Οκτωβρίου 1971"

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Οι νεότερες τεχνικές εξελίξεις δημιουργούν καινούριες δυνατότητες διάδοσης των έργων, αλλά και καινούριους κινδύνους, όχι μόνο για πνευματικούς δημιουργούς, αλλά και για ορισμένες άλλες κατηγορίες προσώπων, που η δραστηριότητά τους συνδέεται με την παρουσίαση και την διάδοση των πνευματικών δημιουργημάτων. Άλλοτε, η εκτέλεση ή η ερμηνεία ενός καλλιτεχνή δεν μπορούσε να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς τη θέλησή του - τώρα μπορεί να εγγραφεί σε υλικούς φορείς ήχου ή και εικόνας και να μεταδίδεται ραδιοηλεκτρικά ανά τον κόσμο ή απλώς με καλώδιο σε παρακείμενους χώρους. Τα ίδια ισχύουν και για τα λεγόμενα φωνογραφήματα (δίσκους και μαγνητοταινίες) ή τις ραδιοηλεκτρικές εκπομπές.

Από τη δυνατότητα αθέμιτης εκμετάλλευσης γεννήθηκε η ανάγκη προστασίας των κατηγοριών αυτών των προσώπων, που δεν μπορούσαν να καλυφθούν από την πνευματική ιδιοκτησία (αφού δεν είναι κατά κυριολεξία "πνευματικοί δημιουργοί"). Δημιουργήθηκε, έτσι, μια νέα ομάδα δικαιωμάτων που διεθνώς ονομάστηκαν "δικαιώματα συγγενικά" (εννοείται προς την πνευματική ιδιοκτησία: DROITS VOISINS, NEIGHBOURING RIGHTS, DIRITTI CONNESSI, VERWANDTE SCHUTZRECHTE).

Και οι μεν εθνικές νομοθεσίες έχουν εισαγάγει ρυθμίσεις ανάλογες μ' αυτές που προτείνονται από τα άρθρα 46 έως 53 του νομοσχεδίου, που κατατίθεται στη Βουλή με τίτλο "πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα". Απαραίτητο, όμως, συμπλήρωμα της εθνικής ρύθμισης είναι η ρύθμιση και σε διεθνές επίπεδο, έτσι ώστε να εξασφαλιζεται στην Ελλάδα η προστασία των ξένων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, παραγωγών φωνογραφημάτων και ραδιοηλεκτρικών οργανισμών, αλλά και στο εξωτερικό, η αντίστοιχη προστασία των Ελλήνων.

Σ' αυτή τη διεθνή προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων αποβλέπει η Διεθνής Σύμβαση "περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοηλεκτροακούς" που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961 και κατατίθεται προς κύρωση στη Βουλή. Η Σύμβαση αυτή παρά την αναμφισβήτητη θετική συμβολή της στην προστασία των κατηγοριών που θέλησε να προστατέψει, αποδείχτηκε ανεπαρκής για την καταπολέμηση της κασετοπειρατείας που, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, αναπτύχθηκε σαν καρκίνος εις βάρος των πνευματικών δημιουργών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Οι δύο κύριες αιτίες της ανεπάρκειας αυτής είναι: α) ότι η Σύμβαση της Ρώμης απαγορεύει μεν την αναπαραγωγή των φωνογραφημάτων, χωρίς τη συναίνεση του παραγωγού, αλλά δεν απαγορεύει την εισαγωγή, τη διανομή ή άλλες μορφές εκμετάλλευσης των παράνομων αντιτύπων και β) ότι η Σύμβαση της Ρώμης είναι ανοιχτή μόνο για τα Κράτη που είναι μέλη στις διεθνείς συμβάσεις προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ η κασετοπειρατεία προέρχεται συχνά από άλλα Κράτη που δεν μετέχουν σ' αυτές τις διεθνείς συμβάσεις, αλλά δύσκολα μπορούν επισήμως να αρνηθούν τη σύμπραξή τους στη διεθνή καταπολέμηση της

κασετοπειρατείας.

Έτσι, η διεθνής κοινότητα οδηγήθηκε στη συνταξη μιας νέας διεθνούς σύμβασης ειδικά για την κασετοπειρατεία, τη Διεθνή Σύμβαση "περί της προστασίας των παραγωγών φωνογραφημάτων εναντίον της μη επιτρεπόμενης αναπαραγωγής των φωνογραφημάτων τους" που υπογράφηκε στη Γενεύη, στις 29 Οκτωβρίου 1971.

Η Σύμβαση της Γενεύης, συντομότερη και κατά κάποιο τρόπο απλούστερη και πιο περιορισμένης δραστηριότητας από τη Σύμβαση της Ρώμης 1961, μετά από κάποιους ορισμούς (άρθρο 1), περιορίζεται, κατά το ουσιαστικό περιεχόμενό της, στην ανάληψη διεθνούς υποχρέωσης των Συμβαλλόμενων Κρατών, να λάβουν τα αναγκαία μέτρα με όποια μορφή αυτά κρίνουν προσφορότερη, για την καταπολέμηση της κασετοπειρατείας (άρθρ. 2 και 3).

Η διάρκεια της προστασίας, η αναπλήρωση των τυχόν απαιτούμενων διατυπώσεων και η δυνατότητα περιορισμών προβλέπονται στα επόμενα άρθρα (άρθρα 4-6), ενώ ακολουθούν ρήτρα για τις σχέσεις προς τη γενική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων και διατάξεις διαχρονικού δικαίου (άρθρο 7), καθώς και ρύθμιση των αρμοδιοτήτων της Διεθνούς Οργάνωσης Διανοητικής Ιδιοκτησίας (άρθρο 8). Τα τελευταία άρθρα (9-13) αφορούν την ισχύ της Σύμβασης.

Με βάση τα παραπάνω, έχω την τιμή να εισηγηθώ την κύρωση της Διεθνούς Συμβάσεως, που αναφέρεται στην επικεφαλίδα "περί της προστασίας των παραγωγών φωνογραφημάτων εναντίον της μη επιτρεπόμενης αναπαραγωγής των φωνογραφημάτων τους, που έγινε στη Γενεύη στις 29 Οκτωβρίου 1971".

Αθήνα, 11 Αυγούστου 1992

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
Σ. Κούβελας

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Μ. Παπακωνσταντίνου

ΕΘΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Σ. Μάνος

Ι. Βαρβιτσιώτης

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Α. Ψαρούδα - Μπενάκη

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Κύρωση διεθνούς συμβάσεως: Περί της προστασίας των παραγωγών φωνογραφημάτων εναντίον της μη επιτρεπόμενης αναπαραγωγής των φωνογραφημάτων τους, που έγινε στη Γενεύη στις 29 Οκτωβρίου 1971

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Διεθνής Σύμβαση περί της προστασίας των παραγωγών φωνογραφημάτων εναντίον της μη επιτρεπόμενης αναπαραγωγής των φωνογραφημάτων τους, που έγινε στη Γενεύη στις 29 Οκτωβρίου 1971. Το κείμενο της συμβάσεως έχει, σε πρωτότυπο στη γαλλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική, ως εξής: